

Şairane

– ADEM EFİLOĞLU · 07 Aralık 2023

Şair dediğin insan, fikrimce az delidir,
Topluma örnek olur, bilgisiyle velidir,
Severim şairleri, o toplumun dilidir,
Fakir olsa da cebi, zengindir hep yüreği,
Nefesinde demlenir, insanlığın gereği.

Ne şairler görmüşüm, yazdığıyla çelişen,
Herkesin sayfasından, aşırarak gelişen,
Kimseye yararı yok, hep kendine çalışan,
Yine de şair diye, yaslamışım bağrıma,
Sırtımızda taşıdık, bu gidiyor ağırıma.

Biz neleri sineye, çekmişiz bilmez kimi,
Ustaların elinden, biraz ders almaz kimi,
Yüzüne bakamazsın, bir duvar gülmez kimi,
Ne desen anlamazlar, hep sitemde dilleri,
Uzatılan ellere, uzanmıyor elleri.

Niceleri tanırım, yüzü bir maskesi bin,
Kalbiyle ikilemde, ruhuyla olmuş bedbin,
Nefreti beslemekte, kaleminden akan kin,
El vererek büyütsek, şiir denen dilberi,
Kimselere yar etme, kalp güzelse gel beri.

Demem o ki bu meclis, hepimizin tacıdır,
Erkekleri kardeşim, kadınları bacıdır,
Kanayan yaraların, şiirler ilacıdır,
Kimler dem vursa bile şiirle anılırım,
Bilmezsem dediğini, o zaman yanılırım.

Âdemi yolun uzun, sabır rehberin senin,
Bu yüzden ağardı bak, yüzün ellerin tenin,
Hala deli akarken, damarlarında kanın,
Şiirin bahçesinde, dolanalım gezelim,
Öngörü sahibi ol, her hileyi sezelim.

Âdem Efiloğlu